

Strukturalne

Grupa VII

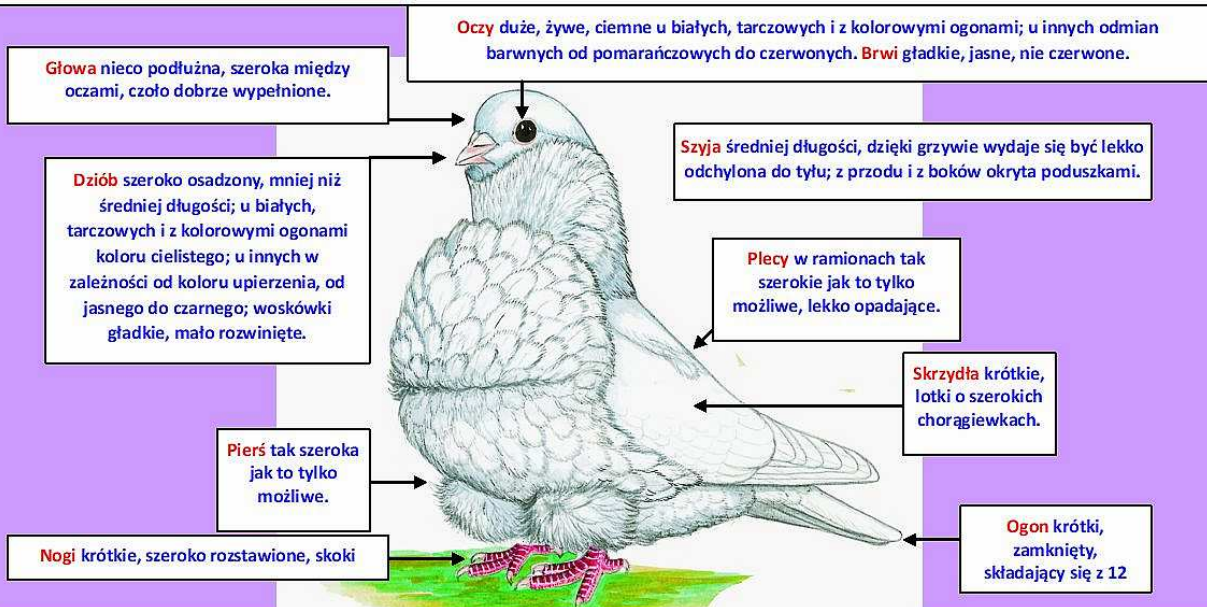
Przygotował: Karol Jasienica

Gołąb chiński (EE 609)

N: Chinesentaube, F: Cravaté Chinois, A: Chinese Owl

Pochodzenie: Należy do kręgu ras pochodzenia afrykańsko-hispańskiego. W połowie XIX wieku sprowadzony do Niemiec w kilku rodzajach ubarwienia. W Niemczech wyhodowano wiele nowych odmian barwnych i o ciekawym rysunku. Obecnie hodowany prawie na całym świecie.

Charakterystyka ogólna: Gołąb o spokojnym, ufnym charakterze, krótkim korpusie, szerokiej piersi, głębokiej postawie. Specyficzna dla tej rasy jest struktura upierzenia.

Struktura upierzenia: O szerokich chorągiewkach, miękkie i bogato rozwinięte; dozwolone kilka piór skręconych lub lokowanych na plecach i ramionach. Kołnierz: Tak duży jak tylko to możliwe, szczególnie zamknięty, z tyłu przechodzi w grzywę. Grzywa: Utworzona przez poziomo do tyłu sterzące pióra na karku. Górna poduszka: Składa się z długich i miękkich, sterzących na zewnątrz i na bok piór piersiowych, bez luk, które składają się na wyjątkową szerokość piersi. Patrząc z boku jest wysklepiona, sięgająca do kołnierza. Dobrze zakrywa obydwie przeguby skrzydeł. Przedziałek: Poziomy przedziałek ciągnie się od jednego przegubu skrzydła do drugiego, tak głęboki jak tylko to możliwe. Oddziela górną poduszkę od dolnej poduszki. Dolna poduszka: Pióra rosnące do dołu i na boki pomiędzy przedziałkiem a poduszkami tylnej części mostka tworzą dolną poduszkę, która dzięki długości i szerokości przykrywa przeguby skrzydeł. Poduszki tylnej części mostka tworzą dwa wiry usytuowane przed podudziami, tworząc jakby dwie niezależne od siebie kule (puffy) z piór po lewej i prawej stronie mostka. Powinny sięgać aż palców.

Rodzaje kolorów: Jednokolorowe: biały, czarny, srebrzysty, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami. Niebieskopłowy z ciemnymi pasami, niebieski oszroniony, andaluzyjski, niebieski grochowy, niebieskopłowy grochowy, czerwonopłowy, żółtopłowy, czerwonopłowy grochowy, żółtopłowy grochowy, z oszronioną głową w kolorze czarnym, wielobarwne, kite, kawowozłoty, agatowy w czerwieni i żółci, deRoy. Tygrysie: czarny, czerwony, żółty. Plamiste: czarny. Tarczowe: czarny, niebieski z czarnymi pasami, czerwony, żółty, niebieskopłowy, czerwonopłowy, żółtopłowy, niebieski grochowy, niebieskopłowy grochowy, czerwonopłowy grochowy, żółtopłowy grochowy. Barwnoogoniaste: czarny, niebieski, niebieskopłowy, czerwony i żółty. Białotarczowe: czerwony i żółty.

Kolory i rysunek: Wszystkie kolory czyste i możliwie nasycone. Przebieg pasów odgrywa pośrednią rolę. Andaluzyjskie mają czarnoniebieską głowę i szyję, pióra na piersi i brzuchu, a także w ogonie nieco jaśniejsze, na skrzydłach pióra ciemnoniebieskie czarno oblamowane, lotki możliwie z ciemnym nalotem (bardzo mało rdzy, lub nieznaczna rdzawość dozwolone). Rysunek tarczowych, z kolorowymi ogonami i biało tarczowych, oszronionych i tygrysiach odpowiednio jak u innych ras. Wielobarwne mają kolor podstawowy kremowy lub migdałowy z możliwie równomiernie rozmieszczonymi cętkami i piórkami w różnych kolorach. Lotki I rzędu i sterówki barwy od kremowej do prawie białej, z czarnymi lub migdałowego koloru cętkami lub długimi kreskami. Rysunek u gołębi starszych jest ciemniejszy. Samice mają zawsze słabszy rysunek. Kite (kanie) są czarne z mocnym metalicznobrązowym połyskiem na szyi i piersi oraz mocnym nalotem brązowym na lotkach i sterówkach przy stosinach. Kawowozłote (dun) są barwy kawowej, równomiernie rozłożonej na całym korpusie, z żółtym nalotem na piersi, sięgającym aż na brzuch. Przy stosinach w lotkach i sterówkach kolor żółty. Agatowe są jednobarwne z mniej lub więcej białymi piórami bez wyraźnego zarysowanego rysunku. Lotki i sterówki są kolorowe z bielą wzdłuż stosin. DeRoy są pomarańczowożółte, pióra pstre lub z plamkami w kolorze mahoniowym. Lotki i sterówki są nieco jaśniejsze.

Duże wady: Długi, wąski korpus; wysoka postawa; rybi (fukowato wypukły) grzbiet; zbyt wybujała lub uboga struktura; braki w grzywie; rzadka oraz rozetowa poduszka; krzywy przedziałek; zbyt wiele rosnących do dołu piór w górnej poduszce; zbyt mało piór w dolnej poduszce, otwarty lub przerośnięty kołnierz. Jednostronne lub zbyt skąpe poduszki tylnej części mostka nastroszone pióra w ogonie; czerwone lub grube brwi.

Dane do oceny: Jedynie w stanie spoczynku gołębia można w pełni poznać jego strukturę. Przy ocenie główny nacisk należy położyć na upierzenie, kształt struktury i typ. Głowa, kolor i rysunek należy brać dopiero pod uwagę przy końcu oceny.

Obrączka
numer 8
VII – 2019

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Chorrera (EE 610)

N: Chorrera-Taube, F: Chorrera, A: Chorrera

Pochodzenie: Półwysep Iberyjski, Katalonia (Hiszpania).

Charakterystyka ogólna: Mały gołąbek, o wadze nie przekraczającej 320 g, spokojny, ufny, o pionowej postawie, stąpający prawie na palcach. Specyficzna dla tej rasy jest struktura upierzenia (kołnierz, grzywa, pagony).

Upierzenie: gładkie i jedwabiste, przylegające na tarczach skrzydeł i bardzo luźne w strukturze wirów.

Rodzaje kolorów: Wszystkie kolory są dozwolone, ale muszą być równo rozłożone i jednolicie intensywnej barwy.

Duże wady: Duże lub ciężkie ciało, zbyt duża lub okrągła głowa. Patrząc z przodu głowa sowa. Asymetrycznie usytuowane elementy struktury upierzenia. Mało poduszki tylnej części mostka. Grube i mocne nogi. Loki na pokrywach skrzydłowych. Mało rozwinięte epolety (pagony).

Dane do oceny: Wygląd ogólny – głowa – wielkość ciała – wielkość i kształt piór – struktura upierzenia.

Obrączka numer
7 lub 8
VII – 2017

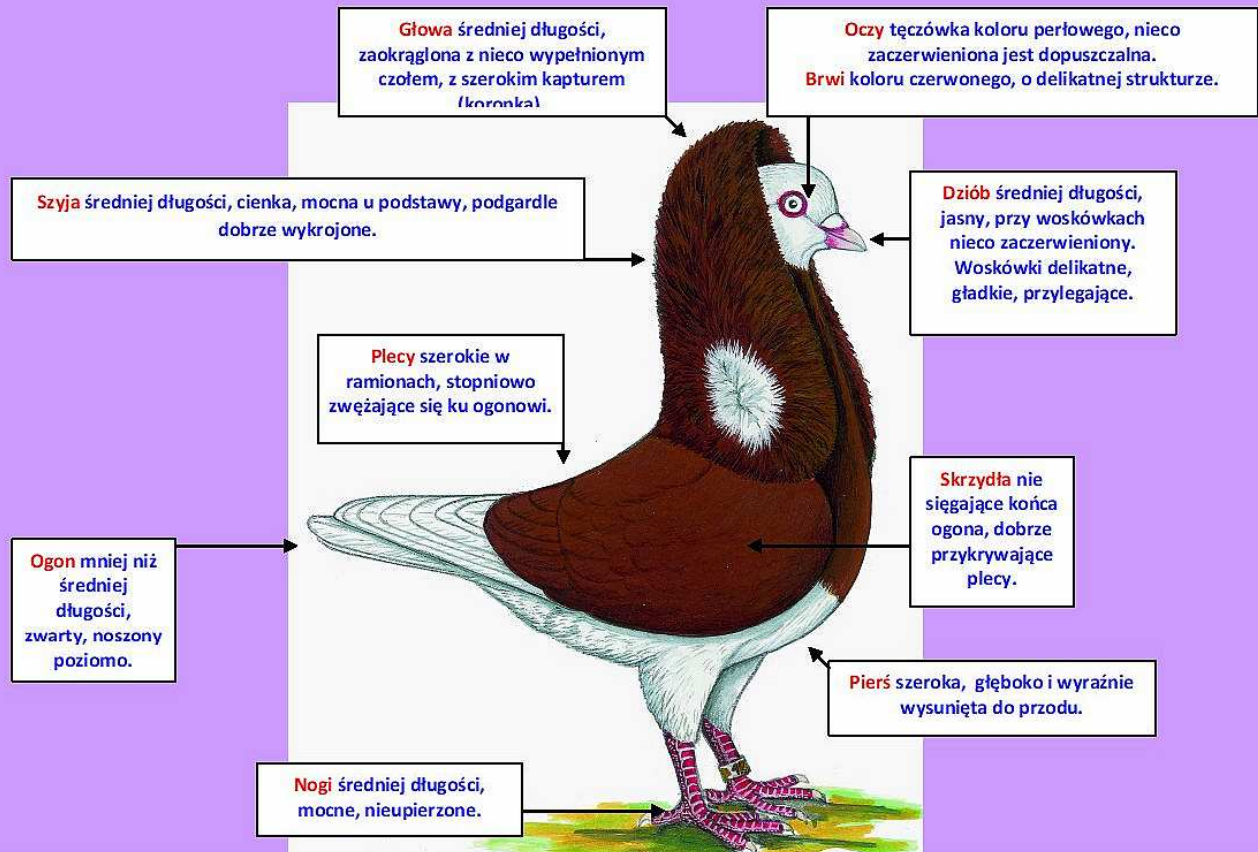
Grafika: MU

Kapucyn staroholenderski (EE 603)

N: Altholländischer Kapuziner, F: Capucin Hollandais, A: Old Dutch Capuchine

Pochodzenie: Niderlandy.

Charakterystyka ogólna: Gołąb średniej wielkości, o średnio wysokiej i poziomej postawie, krótkim korpusie z szeroką pierśią, o średniej długości szyi, z szczególnej strukturze upierzenia.

Upierzenie: Kaptur wysoko i prosto osadzony, szeroki i dobrze zaokrąglony, przechodzący bez załamań w upierzenie szyi, z boków nieco od głowy odstający, bez załamań przechodzący w kołnierz na szyi, który w przedniej części szyi jest otwarty i nie dotykający piersi. Pióra w tylnej części szyi dobrze zwarte. W dolnej części szyi z piór utworzona jest po obu stronach owalna rozeta.

Rodzaje kolorów: Jednobarwne: biały, czerwony, żółty. Z rysunkiem mnisim: czarny, kawowy (dun), czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, czerwono-płowy z czerwonymi pasami, żółtopłowy z żółtymi pasami, niebieskopłowy z ciemnymi pasami, niebieskopłowy grochowy. Tygrysie z rysunkiem mnisim: czarny, czerwony, żółty i niebieski.

Kolory i rysunek: Wszystkie kolory intensywnie i równomiernie nasycone. Barwne lotki u czerwonych i żółtych zakończone jasno. U niebieskich oraz niebieskopłowych kolor możliwie czysty na całych tarczach. Płowe z intensywnym kolorem na szyi, piersiach i pasach. U czerwono-płowych i żółtopłowych samic dopuszczalny jest nieco szary nalot na brzuchu. Rysunek charakterystyczny dla mnisim. Biała jest głowa. (Linia między bielą a kolorem na głowie przebiega około pół centymetra poniżej oka), od 7 do 12 lotek, dolna część grzbietu, ogon, brzuch, podudzia, klin oraz pióra w okolicy odbytu. Nieco kolorowych piór za podudziami jest dopuszczalne. Pozostałe upierzenie jest kolorowe, także wewnętrzna część kaptura oraz brzuch. Kolor na brzuchu musi się kończyć tuż przed nogami. Rysunek mnisim muszą mieć również gołębie tygrysie.

Duże wady:

Długi lub wysoki, bryłowaty korpus, głęboka postawa, opadająca linia pleców, podwójne rozety po obu stronach, do przodu opadający kaptur, nieregularny i z załamaniami kołnierz, zamknięty z przodu kołnierz, nieczysty dziób, zakrywające oczy pióra na głowie, mniej niż 7 lub więcej niż 12 białych lotek (wyjątek u tygrysiach), kolorowe pióra na brzuchu, dolnej części piersi i z przodu podudzi.

Dane do oceny:

Wrażenie ogólne – forma korpusu i postawa, szyja, długość nóg, struktura kaptura i kołnierza – kolor i rysunek – barwa oka i brwi.

Obrączka
numer 8

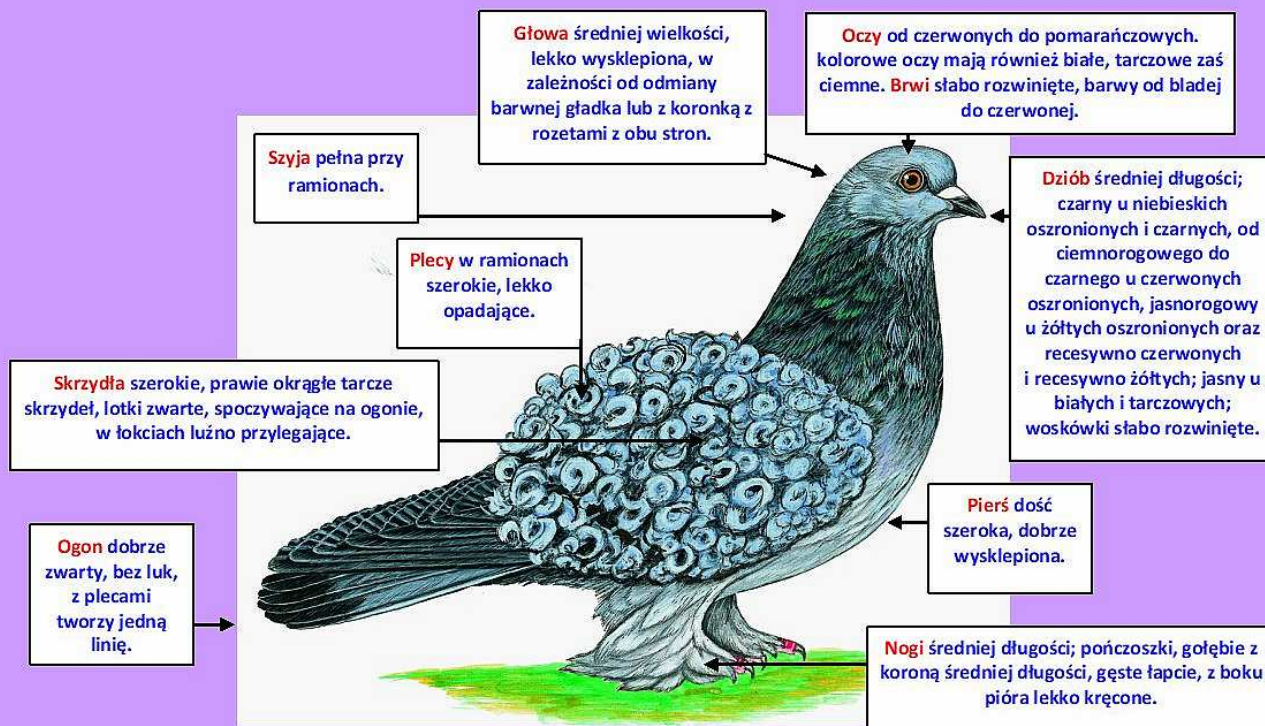
Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Loczek (EE 601)

N: Lockentaube, F: Frisé, A: Frillbac

Pochodzenie: Nieznane, przypuszczalnie Europa południowo-wschodnia. W pierwszej połowie XVIII wieku loczki były już hodowane w Niemczech i Anglii.

Charakterystyka ogólna: Zarówno w postawie jak i z figury gołąb typu polnego, średnio wysoki, o szerokiej piersi. Upierzenie nieco luźne. Główną cechą charakterystyczną są na tarczach skrzydeł pióra w kształcie loków.

Upierzenie: każde pióro na tarczach powinno tworzyć szeroki, zakręcony i zamknięty lok. loki na pasach podnoszą wartość struktury lokowatości. Słabsze loki od strony szyi są dopuszczalne.

Rodzaje kolorów: Gładkogłowe: Czarne, recesywne czerwone, recesywne żółte, białe, niebieskie oszronione, czerwone oszronione, żółte oszronione; tarczowe czarne, czerwone, żółte, niebieskie z czarnymi pasami, niebieskopłowe z ciemnymi pasami, czerwonołowe i żółtopłowe.

Z koronką: białe oraz tarczowe czarne, niebieskie z czarnymi pasami, czerwone, żółte, czerwonołowe, żółtopłowe.

Kolory i rysunek: Czarne, recesywne czerwone, recesywne żółte o intensywnym i równomiernie rozłożonym kolorze; białe bez żółtego nalotu, u oszronionych i płowych pasy powinny być wyraźne. Gołębie tarczowe są białe. Kolorowe są jedynie tarcze skrzydeł. Białe mają od 7 do 10 lotek. Toleruje się nawet do dwanaście lotek oraz nieliczne kolorowe pióra na podudziach.

Niebieski oszroniony – może być jasny lub ciemny, pasy na skrzydłach powinny być czarne, tarcze skrzydeł oraz głowa od jasnego do ciemnego oszronienia, ogon niebieski, lotki i wstęga w ogonie ciemne.

Czerwony oszroniony – ceglastoczerwony, głowa od jasnej do ciemnej, jednak bez cętek, policzki jasne, szyja, pierś i pasy muszą być czysto brązowoczerwone. Lotki i ogon jasny, jednak przy stosinie kolor powinien być ciemniejszy. Pióra pokrywowe na ogonie nieco ciemniejsze. Tarcze skrzydeł od jaśniejszego do ciemniejszego oszronienia.

Żółty oszroniony – rozmieszczenie koloru tak jak u czerwonych oszronionych. Podstawowy kolor powinien być intensywny, żółtołukowy.

Duże wady:

Słaby lub za długi korpus, zbyt niska postawa; miękkie, w kształcie frędzli, krótkie, otwarte (nieskręcone), nieregularne loki; za długie skrzydła. Czarny: inne niż czarne pióra, niebieskoczarny odcień; biały: nieczysty kolor upierzenia i dzioba, wadliwa koronka; niebieski oszroniony: nieczysty kolor podstawowy, rdza i sitowatość w lotkach; czerwony oszroniony: niebieski nalot, kolorowe lotki i pióra w ogonie, za jasny dziób; żółty oszroniony: niebieski nalot, kolorowe lotki i pióra w ogonie, za ciemny dziób; tarczowe: kolorowe pióra na białym tle korpusu, białe pióra na tarczach skrzydeł, wadliwy kolor i rysunek, mniej niż 7 i więcej niż 12 białych lotek, wadliwa koronka.

Dane do oceny:

Ogólny wygląd – struktura upierzenia – figura – kolor upierzenia.

Obrączka
numer 10
VII – 2019

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Murzyn szmalkaldzki (EE 602)

N: Schmalkaldener Mohrenkopf, F: Nègre à crinière, A: Schmalkalden Moorhead

Pochodzenie: Turyngia i saksońskie Rudawy (Niemcy).

Charakterystyka ogólna: Silny gołąb typu polnego, o wydłużonym i prawie poziomo noszonym tułowiu, podobna do peruki struktura piór na głowie i szyi, gęste łapcie.

Głowa zaokrąglona, z dość wysokim czołem.

Oczy ciemne.
Brwi wąskie, ciemne u czarnych i niebieskich, jasne u czerwonych i żółtych.

Dziób średniej długości, czarny u czarnych i niebieskich, jasny u czerwonych i żółtych.

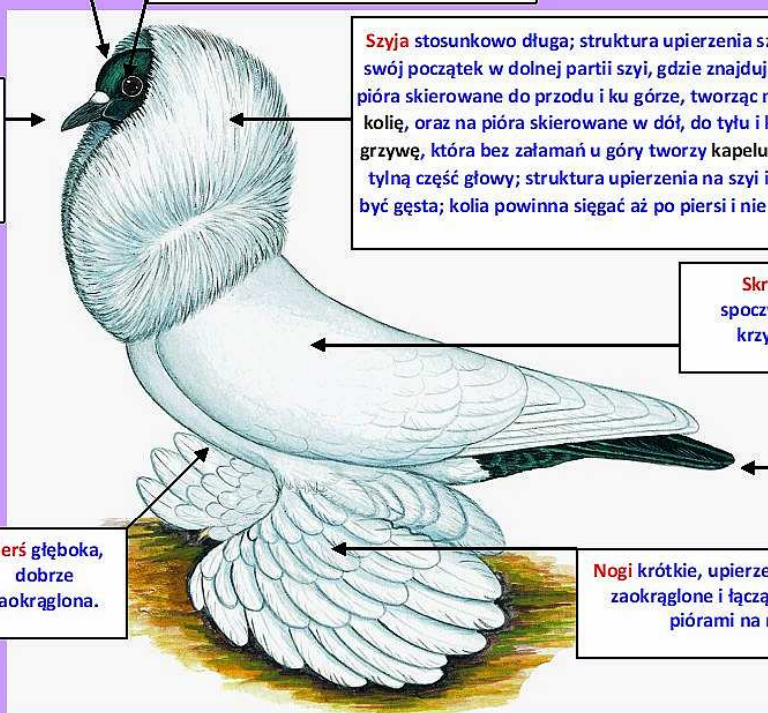
Szyja stosunkowo długa; struktura upierzenia szyi i głowy bierze swój początek w dolnej partii szyi, gdzie znajduje się przedział na pióra skierowane do przodu i ku górze, tworząc nie zamykającą się kolię, oraz na pióra skierowane w dół, do tyłu i ku górze, tworząc grzywę, która bez załamania u góry tworzy kapelusz, przykrywający tylną część głowy; struktura upierzenia na szyi i głowie powinna być gęsta; kolia powinna sięgać aż po piersi i nie przykrywać oczu.

Skrzydła długie, zwarte, spoczywające na ogonie i nie krzyżującymi się łotkami.

Ogon długi, zwarty.

Pierś głęboka, dobrze zaokrąglona.

Nogi krótkie, upierzenie gęste, łapcie zaokrąglone i łączące się z sępimi piórami na nogach.

Upierzenie: bujnie rozwinięte, nie za miękkie.

Rodzaje kolorów: Czarny, niebieski, czerwony, żółty.

Kolory i rysunek: Barwna jest głowa, śliniak oraz ogon z piórami pokrywowymi i klina. Kolory intensywne i czyste. Niebieskie są z czarną wstęgą na ogonie. Pozostałe upierzenie białe.

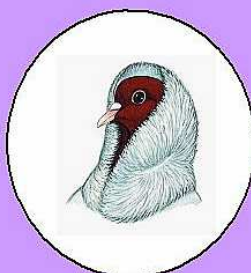
Duże wady:

Wątki, mały korpus. Wąski kapelusz, luźna i niepełna grzywa, za długie pióra w kolia, zakrywające oczy, białe pióra na głowie, mocno niebieski odcień na głowie u czarnych, nieczyste kolory, sitowatość na ogonie lub na klinie, za wąskie i luźne upierzenie nóg, ubogie upierzenie pleców, plamiste oczy.

Dane do oceny:

Wygląd ogólny – wielkość korpusu – struktura upierzenia głowy – struktura upierzenia nóg – kolor upierzenia – rysunek – kolor oczu.

Obrączka
numer 11
VII – 2019

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Pawik (EE 606)

N: Pfautaube, F: Queue de Paon, A: Fantail

Pochodzenie: Jedna z najstarszych ras gołębi, przywiezionych z Indii do Europy w XVI wieku.

Charakterystyka ogólna: W pozycji paradej stoi na czubkach palców. Z powodu wygiętej do tyłu szyi, głowa spoczywa na przedniej poduszce. Tułów ze wszystkich stron zaokrąglony, postawa szeroka i głęboka. Pierś mocno podniesiona, wąskie skrzydła, dobrze zwarte, a końce skrzydeł noszone pod najniższą boczną sterówką. Ogon nieco wklęsły, możliwie bardzo szeroki i płaski, noszony pionowo, pod kątem prostym, dobrze zwarty i sprężysty.

Oczy u białych ciemne oraz u tych, w których dominuje na głowie biały kolor, perłowe lub pomarańczowe u pozostałych odmian barwnych, przy czym wskazany jest kolor perłowy. **Brwi** wąskie i możliwie mało zauważalne, w zależności od upierzenia od jasnych do ciemnych.

Szyja delikatna, wygięta lekko i z gracją; długość szyi powinna odpowiadać długości grzbietu, aby głowa ściśle przylegała do przedniej poduszki i nie wystawała z drugiej strony wachlarza (ogona).

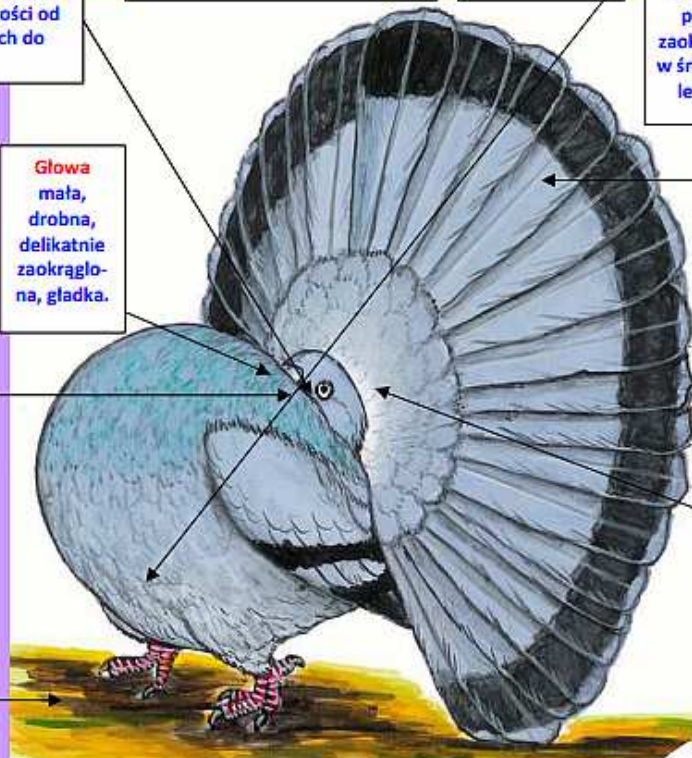
Pierś szeroka, pełna, dobrze zaokrąglona, wysoko podniesiona.

Korpus mały lub średniej wielkości, linia piersi i brzucha zaokrąglona. Korpus oglądany z każdej strony powinien być zaokrąglony; plecy w środkowej części lekko wklęsłe.

Skrzydła wąskie, zwarte i ściśle przylegające; końce skrzydeł sięgają, patrząc z boku, nieznacznie poza skrajne sterówki ogona; okolice łokci przykryte piórami piersi; tymczasowo zezwala się na więcej niż 20 lotek i rzędu.

Dziób średniej długości, jasny u białych, czerwonych, żółtych, tarczowych i białych z barwnymi ogonami; czarny u czarnych, indygo w ciemno grochowych i andaluzyjskich; ciemny u odmian niebieskich, płowoczerwonych oraz kite (kania); koloru rogowego u kawowych (dun), srebrzystych, wielobarwnych oraz deRoy; woskówki małe i gładkie.

Głowa mała, drobna, delikatnie zaokrąglona, gładka.

Ogon powinien być dostosowany do wielkości korpusu, nie za mały ani nazbyt duży; trochę wklęsły, kołysty, po obu stronach lekko dotykający podłoża, bardzo gęsty i napięty, składający się z długich szerokich piór, każde pióro przykrywa następnę; liczba piór nie jest miarodajna dla jakości ogona (wachlarza); chorągiewki piór dobrze zamknięte. Dozwolone lekkie ufrzyzowanie końcówek sterówek.

Poduszka: pełna i napięta, tak wysoko jak tylko możliwe przesłaniająca pióra ogona (sterówki) z tyłu i przodu; przednia poduszka służy jako miejsce spoczynku dla głowy, im bardziej zaznaczona, szeroka i gęsta (szczelna), tym lepiej; tylna poduszka, utworzona z piór klina, powinna być szeroka gęsta i napięta.

Nogi nieupierzone, krótkie, silne, szeroko rozstawione, usadowione z przodu tułowia; podudzia są prawie całkowicie zakryte przez pióra brzucha i prawie nie wychodzące poza linię piersi.

Upierzenie: sprężyste i gęste.

Rodzaje kolorów: Białe, czarne, andaluzyjskie, kawowe, czerwone, żółte, niebieskie bez pasów, niebieskie z czarnymi pasami, mleczne, indygo, ciemno grochowe, srebrzyste, niebieskopłowe, czerwonopłowe, żółtopłowe, popielatopłowe, niebieskie grochowe, niebiesko-płowe grochowe, wielobarwne, kite (kania), złoty (dun), agatowy czerwony i agatowy żółty, deRoy. **Oszroniony** niebieski i niebieskopłowy. Z lustrzanym ogonem czerwony i żółty. **Tarczowe** czarne, czerwone, żółte, niebieskie bez pasów, niebieskie z czarnymi pasami, niebieskopłowe bez pasów, niebieskopłowe z ciemnymi pasami, czerwonopłowe, żółtopłowe, niebieskie grochowe, niebiesko-płowe grochowe. **Z kolorowym ogonem** czarne, czerwone, żółte i niebieskie. **Z białym ogonem** czarne, andaluzyjskie, czerwone, żółte, niebieskie z czarnymi pasami i niebieskie grochowe. **Tygrysie** czarne, niebieskie i żółte. **Plamiste** czarne i niebieskie. **Kolory i rysunek:** Wszystkie kolory nasycone i lśniące. Białe czyste białe, srebrzystobiałe błyszczące; srebrzyste równomiernie delikatnie srebrzystoszare bez pasów i rdzy. Kawowe są równomiernie szarobrązowe. Przy niebieskiej barwie podstawowej pojawia się mleczny odcień na upierzeniu ciała, skrzydła i ogon (wachlarz) jakby powleczony drobnym pudrem, pasy możliwie ciemne. **Wielobarwne** na podstawowej barwie kremowej lub migdałowej mają na całym upierzeniu możliwie równomiernie rozłożone cętki i piórka o różnym kolorze. Lotki i ogon w kolorze od kremowego do prawie białego z niebieskimi i czarnymi długimi cętkami. Rysunek u gołębi starszych jest ciemniejszy. Samice są zawsze gorzej cętkowane niż samce. **Kite** są ciemnieczarno z mniej lub więcej lśniącymi piórami koloru brązu na szyi, piersi oraz takim nalotem na lotkach i na ogonie. U **złotych (dun)** barwa jest rozjaśniona, z żółtym nalotem na piersi, który rozciąga się aż na pióra brzucha. Pióra skrzydeł i wachlarza są żółtawe przy stoninie. **Agatowe** są jednobarwne, lecz jakby przesiąknięte mniej lub bardziej białą, bez ściśle ustalonego rysunku. Wymagane są barwne skrzydła i pióra wachlarza, lecz przy stosinach występuje wyraźnie widoczna biel. U **deRoy** podstawowym kolorem jest pomarańczowo-żółty z kropkami lub plamkami w kolorze mahoniowym, gdzieś tam przesiąkniętą mniej lub bardziej białą. Pióra skrzydeł i wachlarza są najczęściej jaśniej zabarwione. **Popielatopłowe** są jasnoszare bez jakichś widocznych znamion, za wyjątkiem nagromadzonej czerwieni w upierzeniu szyi. **Andaluzyjskie** mają czarnoniebieską głowę i szyję, upierzenie piersi i brzucha tylko trochę jaśniejsze, ciemnoniebieskie pokrywy skrzydeł, na których pióra są czarno obrzeżone, lotki I rzędu zaś ciemno zakończony. Dozwolone jest nieliczne i mało widoczne nagromadzenia rdzy. **Indygo ciemno grochowe** mają brązowe upierzenie głowy, szyi i pokrywy skrzydeł, natomiast lotki I rzędu, sterówki oraz poduszki są niebieskawe. **Oszronione** mają mniej lub więcej bieli w barwie podstawowej oraz czarne, względnie ciemne pasy. Pasy powinny być czyste i przechodzić przez całą szerokość skrzydeł. **Tarczowe** mają od 6 do 12 białych lotek I rzędu. **Lustrzane** mają na piórach ogona (sterówkach) szerokie, białe plamy, tzw. lustra, które tworzą na ogonie (wachlarzu) białą wstęgę na barwnym tle. **Barwnoogoniaste** z możliwie barwną, a białoogoniaste z możliwie białą przednią i tylną poduszką. **Tygrysie** i **plamiste** z możliwie równomiernie rozłożonym rysunkiem. **Tygrysie** muszą mieć barwne skrzydła i pióra ogona.

Duże wady: Niewłaściwy typ, za duży korpus, niewystarczająco zaokrąglony; mocno widoczne łokcie, pierś podzielona na dwie części, głowa przechodząca przez wachlarz (ogon), zbyt z tyłu osadzone nogi, zgięte w pięcie, za wysoka postawa, z krótkie nogi; lejgowaty oraz w kształcie parasola, płasko noszony, za mały, z prześwitami wachlarz (ogon), zbyt miękkie pióra w wachlarzu, pojedyncze pióra na skokach, zdecydowanie ubogie kolory, niewłaściwy rysunek.

Dane do oceny: Wygląd ogólny – figura – postawa – ogon (wachlarz) i poduszka – jakość upierzenia – pierś – szyja – głowa – barwa i rysunek.

Obrączka
numer 8.
VII – 2015

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Pawik indyjski (EE 607)

N: Indische Pfautauben, F: Queue de Paon Indien, A: Indian Fantail

Pochodzenie: Rasa powstała przed wiekami w Azji. Po raz pierwszy została opisana w 1590 roku, a sprowadzona do Niemiec z USA. Powszechnie znana od 1976 roku.

Charakterystyka ogólna: Gołąb o poziomej postawie. Ogon prawie o kształcie lejka i trzymany prosto (pionowo), nogi z krótkim upierzeniem, głowa o urozmaiconej strukturze upierzenia.

Głowa proporcjonalnie mocna w stosunku do tułowia, podłużna, może być gładka, ze spiczastym czubkiem lub koronką, zakończoną rozetami, czoło wysklepione.

Oczy u gołębi z białą głową ciemne, u pozostałych pomarańczowe, perłowe lub ciemne
Brwi cienkie, o kolorze zależnym od upierzenia.

Plecy szerokie, zaokrąglone; odległość między szyją a ogonem od 3 do 4 cm, brak gruczołu kuprowego.

Dziób średniej długości, nie za cienki, cielisty u białych, żółtych, czerwonych, kawowozłocistych, agatowych, deRoy, tarczowych, barwnoogoniastych; koloru rogowego u kawowych (dun), niebieskopłowych, grochowych niebieskopłowych i z lustrami w ogonie, wielobarwnych kite (kania), czarny u niebieskich i czarnych, woskówki małe i gładkie.

Szyja średniej długości, gruba u podstawy, noszona w ten sposób, aby oczy znajdowały się za końcami palców, nie pulsująca.

Ogon duży, trzymany prosto, o nieco lejkowatym kształcie, patrząc z tyłu nie mniej jak trzy czwarte koła, głowa około 4 centymetry poniżej końca ogona, podniesiony, prawie prostopadły do

Piers szeroka i zaokrąglona, na wysokości łokci dobrze zbudowana.

Skrzydła noszone poniżej ogona, lecz nie dotykające podłoża.

Nogi średniej długości, palce dokładnie przylegające do ziemi, krótko upierzone, pióra zakrywające palce.

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Upierzenie: bujne, jednak pióra niezbyt miękkie.

Rodzaje kolorów: Jednobarwne: białe, czarne, kawowe (dun), czerwone, żółte, niebieskie z czarnymi pasami, niebieski grochowy, niebieskopłowy, grochowy niebieskopłowy, mleczny (milkowy), wielobarwny, kite (kania), kawowozłocisty, agatowe czerwone i żółte, deRoy. Z lustrzanym ogonem: czerwony i żółty. Barwnoogoniaste: czarne, czerwone, żółte, niebieskie. Białoogoniaste: czarne, czerwone, żółte, niebieskie bez lub z czarnymi pasami, niebieski grochowy, niebieskopłowy bez lub z ciemnymi pasami, niebieskopłowy grochowy. Tarczowe: czarne, czerwone, żółte, niebieskie z lub bez czarnych pasów, niebieski grochowy, niebieskopłowy bez lub z ciemnymi pasami, niebieskopłowy grochowy. Płamiste: czarne, kawowe (dun), czerwone, żółte, niebieskie bez lub z czarnymi pasami, niebieski grochowy, niebieskopłowy bez lub z ciemnymi pasami, niebieskopłowy grochowy, mleczny (milkowy).

Kolory i rysunek: Wszystkie kolory równomiernie rozłożone, intensywne i czyste. U wielobarwnych podstawowym kolorem jest kolor kremowy, względnie migdałowy, na którym rozłożone są możliwie równomiernie różnokolorowe cętki i pióra, lotki i ogon są od koloru kremowego do białego z czarnymi lub migdałowymi cętkami, względnie długimi kreskami (paskami). Gołębie starsze są ciemniejsze. Samice zawsze są gorzej ubarwione niż samce. Kite (kania) są ciemno czarne z więcej lub mniej mocnym błyszczącym nalotem brązowym na szyi i piersi oraz brązowym nalotem na lotkach i ogonie. U kawowozłocistych na piersi kolor jest rozjaśniony dzięki żółtawemu nalotowi, sięgającemu aż na piersi. Lotki i sterówki przy stosinie mają żółty nalot. Agatowe są jednobarwne, względnie z więcej lub mniej przenikającą pióra bielą, lecz bez wyraźnego rysunku. Lotki i sterówki powinny być kolorowe, przy stosinie jednak z białym nalotem. Gołębie odmiany deRoy są pomarańczowożółte, pióra częściowo z mahoniowymi końcami lub plamami, ewentualnie przenikające bielą. Lotki i sterówki w wachlarzu w większej części jaśniejsze. U lustrzanych w ogonie szeroka, przez wszystkie pióra blednąca szeroka ciemna wstęga z lustrami. U barwnoogoniastych z kolorową, u białoogoniastych możliwie z białą „górną i dolną poduszką” (pokrycie ogona i klin). Tarczowe z 7 do 12 białymi lotkami. Płamiste (szeki) możliwie z równomiernie rozłożonym rysunkiem. Lotki i ogon (wachlarz) także srokaty (nie może być cały biały). Białe lub kolorowe plamy w stosunku 1:1. Gołębie z pojedynczymi białymi piórami nie są plamistymi.

Duże wady:

Za mały lub za wąski tułów, za wysoko noszona piers, głowa zbyt odchylona do tyłu, drżenie szyi, niewidoczne plecy, lotki dotykające ziemi, niewystarczająco otwarty ogon, luki w upierzeniu ogona, niezbyt zaokrąglony ogon, mniej niż dwie trzecie okręgu, za niska postawa, chód na końcach palców, za krótkie upierzenie nóg, uboga koronka, płaskie czoło, za długi dziób, ubogie kolory, duże błędy w rysunku.

Dane do oceny:

Wygląd ogólny – budowa – sposób noszenia, wielkość, forma ogona – sposób noszenia i wielkość szyi oraz charakterystyczny zarys głowy – postawa i upierzenie nóg – kolor i rysunek.

Obrączka
numer 10
VII – 2019

Pawik jedwabisty

N: Seidiger Pfautauben; F: Soyeux de paon; A: Silky fantail

Pochodzenie: Wyhodowany został z jednej z najstarszych ras gołębi, pawików, przywiezionych do Europy z Indii.

Charakterystyka ogólna: Gołąb mniej niż średniej wielkości. W pozycji paradej stoi na palcach, z głową spoczywającą na poduszce ogona, o piersi w miarę możliwości wyprostowanej i podniesionej, o nieco zwartych skrzydłach, których lotki noszone są pod skrajnymi sterówkami, ogon w kształcie wachlarza, szeroki, lekko lejkaty.

Głowa mała, delikatna, zaokrąglona.

Oczy u białych i pstrych z ominiującą bielą, oczy ciemnego koloru, u kolorowych oczy koloru perłowego lub pomarańczowego. **Brwi** wąskie i okrągłe, o olorze odpowiednim do koloru upierzenia, od jasnego do

Ogon płaski, o wielkości proporcjonalnej do wielkości ciała, lekko wklęsły, okrągły, gruby i gęsty, skrajne (sterówki) z obu stron sięgają ziemi. długie, jedwabiste pióra w większości pokrywają się wzajemnie. upierzenie ogona w kształcie pióropusza.

Poduszki pełne i gęste, pokrywają sterówki możliwie najwyżej po obu stronach ogona; przednia poduszka służy jako podpórka pod głowę, jest mocna, szeroka i gęsta; tylna poduszka utworzona jest z piór klina, ich szerokość i gęstość zapobiega trzymaniu ogona w kształcie zdecydowanego lejka.

Dziób delikatny, średniej długości, koloru cielistego, tylko u niebieskich i czarnych jest ciemny; woskówki małe i gładkie.

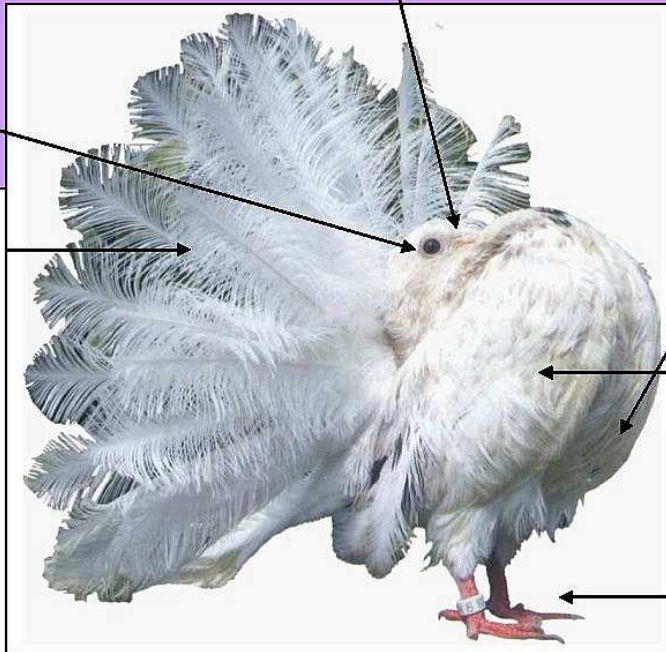
Szyja lekko wykrojona, wysmukła, proporcjonalna do głowy. długość jej odpowiada długości pleców, dlatego głowa spoczywa bezpośrednio na poduszce ogona. pożądane jest jej pulsowanie.

Plecy krótkie, lekko odchylone do tyłu, w środkowej części trochę wklęsłe

Pierś szeroka, pełna, dobrze zaokrąglona, wysoko podniesiona

Skrzydła wąskie, zwarte, nieco zwisające; lotki powinny znajdować się pod wachlarzem, a ich końce w odległości około 2 do 3 cm nad podłożem.

Nogi skoki krótkie, nieupierzone, palce krótkie i

Upierzenie: całe ciało jest pokryte upierzeniem jednakowo jedwabistym, gęstym, luźno przylegającym.

Rodzaje kolorów: Jednokolorowe: białe, czarne, czerwone, żółte, niebieskie z pasami, andaluzyjskie, indygo, kawowe (dun), migdałowe. Białe z kolorowym ogonem (jak wyżej). Kolorowe z białym ogonem (jak wyżej)

O lustrzanym ogonie: czarne czerwone, niebieskie, żółte. Tarczowe: żółte, czerwone, czarne, żółto-płowe, czerwono-płowe, niebieskie z pasami, niebieskie grochowe. Tygrysie: czarne, czerwone, żółte i niebieskie.

Kolory i rysunek: Kolory intensywne, nasycone, o metalicznym połysku. U gołębi z kolorowym ogonem możliwe kolorowe poduszki, natomiast u gołębi z białym i lustrzanym ogonem białe poduszki.

Duże wady:

Duży lub zbyt zniekształcony korpus, długie plecy, wysoka postawa, zbyt wyraźnie podzielona pierś na część lewą i prawą, ogon mały lub ubogi w pióra, skośnie noszony, stożkowaty, w formie parasola, z przerwami (braki w sterówkach), głowa zbyt wciśnięta w sterówki, nienasycone kolory, duże braki w rysunku, upierzone nogi, nierównomierna jedwabistość.

Dane do oceny:

Ogólne wrażenie – jakość piór (jedwabistość) – postawa – pozycja – ogon (wachlarz) z poduszkami – pierś – szyja – kolor i rysunek.

Obrączka numer 8

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Perukarz (EE 605)

N: Perückentaube, F: Capucie, A: Jacobin

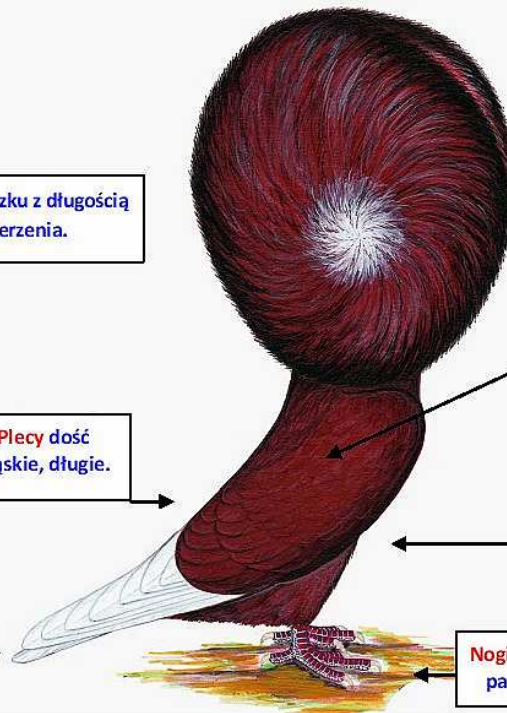
Pochodzenie: Perukarze około 1550 roku przywiezione zostały przez holenderskiego żeglarza z Indii do Europy. Szybko rozprzestrzeniły się w Zachodniej i Środkowej Europie.

Charakterystyka ogólna: Gołąb o korpusie średniej wielkości, o dumnej i wyprostowanej postawie, z lekko odchyloną do tyłu, słabo widoczną głową. Cechą szczególną jest wyjątkowa długość piór w strukturze upierzenia szyi.

Szyja długa, występuje w związku z długością korpusu i struktury upierzenia.

Plecy dość wąskie, długie.

Ogon wąski, zwarty, niezbyt długi.

Skrzydła długie, sięgające prawie końca ogona, lotki dość szerokie.

Pierś wąska, wysoko uniesiona.

Nogi średniej długości, kolor pazurków bez znaczenia.

Upierzenie: Rozety z obu stron w dolnej części szyi o kształcie kolistym. Ich pióra rozchodzą się promieniście we wszystkie strony, tworząc grzywę, kapelusz i kolię. Grzywa w tylnej części szyi sięga górnej części grzbietu, dalej przechodzi w kapelusz i kolię. Kapelusz powinien być gęsty i zwarty, nie może być szpiczasty w środku ani kanciasty po bokach, lecz dobrze zaokrąglony; pióra powinny być tak długie, że opadając z góry na głowę, powinny sięgać możliwie blisko czoła, nie dotykając jednak głowy. Kolia u podstawy zamyka się i tworzy literę „v”; składa się z długich i gęstych piór, przykrywa policzki i boki szyi, u góry sięga dzioba i oczu, u dołu sięga piersi, tak daleko, jak to możliwe, ale w żadnym wypadku jej pióra nie mogą być obwisłe, powinny być ani za miękkie, ani za twarde; patrząc z przodu musi być widoczna głowa i oczy.

Rodzaje kolorów: Czarny, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, niebieski bez pasów, niebieskopłowy, czerwonopłowy, żółtopłowy, tygrysie w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym oraz jednobarwne w kolorze białym.

Kolory i rysunek: Kolory równomiernie rozłożone, nasycone i czyste. U czerwonych i żółtych dozwolone lotki nie całkowicie ubarwione. Płowe powinny mieć tarcze czyste oraz intensywny kolor na szyi, piersi i pasach. U białych toleruje się niezbyt czystą biel. U samic czerwonopłowych oraz żółtopłowych toleruje się nieco szary nalot na piersi. Tygrysie mają równomiernie rozdzielone białe i kolorowe pióra. Oprócz białych, wszystkie pozostałe odmiany mają mnisi rysunek. Biała jest głowa, od 6 do 10 lotek I rzędu oraz ogon z pokrywą i klinem. Linia podziału kolorów na głowie biegnie spod dzioba pod oczami w kierunku tyłu głowy.

Duże wady:

Pochylona postawa; za gruby, niekształtny korpus, ograniczenie widoczności, niewidoczna głowa i oczy, szablowane lotki; krótkie, twarde pióra lub zbyt miękkie, a także włosowate pióra, podzielona rozeta, za krótki kapelusz, który nie czyni głowę wyróżniającą się, bardzo luźna grzywa, kolia z przodu otwarta, słabe kolory i niewłaściwy rysunek, opadające miękkie pióra brzucha, mniej niż 6 i więcej niż 10 białych lotek.

Dane do oceny:

Wygląd ogólny – postawa i figura – długość i struktura upierzenia szyi – kolor – głowa i dziób.

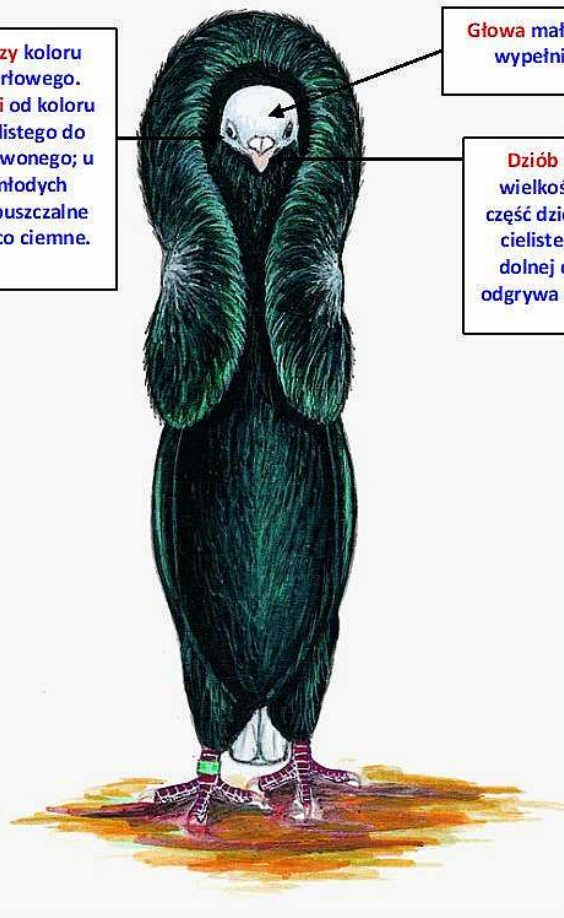
Oczy koloru perłowego.
Brwi od koloru cielistego do czerwonego; u młodych dopuszczalne nieco ciemne.

Głowa mała, czoło wypiętnione.

Dziób średniej wielkości, górna część dzioba koloru cielistego; kolor dolnej części nie odgrywa żadnej roli.

Obrączka
numer 8
VII – 2017

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

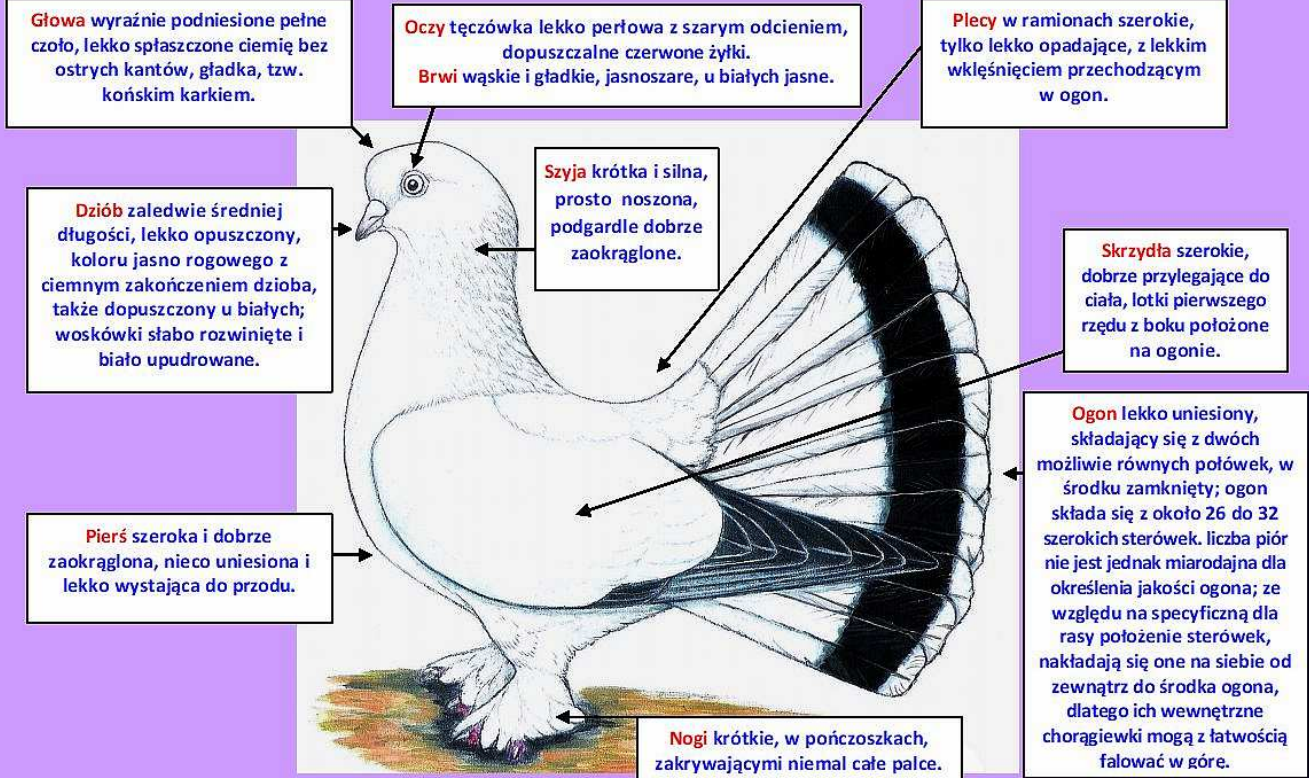

Seldzucki (EE 616)

N: Seldschuke, F: Seldjoukide, A: Seldschuk Pigeon

Pochodzenie: Stara rasa z miasta Konya w Anatolii (Turcja). Powstała prawdopodobnie w czasie panowania w Turcji, Turkmenii i Syrii dynastii seldżuckiej (XI – XIV wiek).

Charakterystyka ogólna: Zaledwie średniej wielkości gołąb, z prawie poziomą postawą, krótko upierzonymi nogami i ogonem w formie kopertowego dachu.

Upierzenie: bogato rozwinięte, nieco luźne, ale gładkie.

Rodzaje kolorów: Czarny, czarny z białym ogonem, biały, lodowy bez pasów.

Kolory i rysunek: Białe bez jakiegokolwiek nalotu innego koloru. Czarne z białym lub bez białego ogona o intensywnej barwie i możliwie czysty kolor. U gołębi z białym ogonem, sterówki, pióra pokrywy ogona i możliwie także klina są białe. Równa linia oddzielająca od siebie kolory. Z obu stron skrajne sterówki mogą być czarne, najlepiej w proporcji 1/1, 2/2/ 2/1. Dopuszczalne kilka kolorowych piór w klinie. U lodowych upierzenie w równomiernym kolorze, tylko w okolicach szyi dopuszczalne są ciemniejsze dolne pióra. Lotki i pas na ogonie tak ciemne, jak to tylko jest możliwe. Pas na ogonie z jasnym obrzeżem od strony końca ogona.

Duże wady:

Płaska, wąska pierś, cienka szyja, wysoka sylwetka, nieupierzone nogi, wąskie lub płaskie czoło, grube brwi, zbyt wysoko noszony ogon, ogon w kształcie lejka lub nieuporządkowane pióra w ogonie, zbyt wąskie pióra w ogonie, obwisłe skrzydła, nieczysty kolor lodowy, rdza na pokrywie skrzydeł i zaznaczające się pasy, zbyt dużo sitowatości w lotkach i ogonie, u czarnych z białym ogonem matowy kolor, dużo kolorowych piór w klinie, dużo białych piór na plecach i brzuchu, inne, aniżeli dopuszczalne kolorowe pióra w ogonie.

Dane do oceny:

Wygląd ogólny – kształt korpusu i postawa – kształt ogona i jego nachylenie względem korpusu – głowa – oko – kolor i rysunek.

Obrączka
numer 8
VII – 2011

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU